

доступу

http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Sociolog/pars/index.php

3. Бэрон Р., Ричардсон Д. Агрессия [Текст]. – СПб.: Изд-во «Питер». – 2000. – 352 с.

4. Гурко Т.А. Социология пола и гендерных отношений // Социология в России /Под ред. В.А. Ядова. 2-е изд., перераб. и допол. М.: Институт социологии РАН, 1998. – С. 173-195

Тичина О.М.,

науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ

ПРИЧИНИ ТА УМОВИ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У КРИМІНОЛОГІЇ

Вплив соціальних умов життя та його суперечностей на характер морального формування особи молодій людини є визначальним і там треба шукати детермінанти злочинності взагалі й неповнолітньої зокрема.

Кримінологічна детермінація є різновидом соціальної детермінації. До процесу детермінації належать причини, умови, корелянти. Детермінація включає в себе різні зв'язки: причинно-наслідкові, кореляційні, функціональні, зв'язки стану, структурно-системні тощо. Система охоплює усі три види детермінації в часі: детермінація минулого, теперішнього та майбутнього і є різновидом соціальної, статистичної (ймовірної), ідеально-цільової детермінації.

Причинами та умовами злочинності є система соціально-негативних явищ та процесів, що її детермінують як свій наслідок. Причини та умови злочинності – це не випадковий механічний набір детермінант злочинності, а система, яка являє собою єдність та цілісність підсистем її елементів, що взаємодіють між собою та розташовані в певній ієрархії та підрядності рівнів. Причини – це явища (системи), що породжують інші явища (системи) – наслідок. Причинний зв'язок – зв'язок генетичний. При визначенні того, що було причиною, а що наслідком, треба виділити два основних елементи, один з яких «причина», а інший – «наслідок». До

причин протиправної поведінки необхідно відносити соціально-психологічні детермінанти, які складаються з таких елементів, як економічна, політична, правова, побутова психологія на різних рівнях суспільної свідомості.

Взаємодія умов та причин побудована за типом детермінації минулого теперішнього. Залежно від цього, умови поділяються на дві групи: а) умови виникнення (формування) причини; б) умови забезпечення результативного процесу заподіяння [1].

Третім видом детермінант є корелянти. Їх зв'язок з наслідком – кореляція. Це багатofакторна детермінація у масовидних системах, за допомогою якої зміни одних факторів у бік збільшення або зменшення викликають зміни інших факторів. Це зв'язок відповідності, більш або менш синхронної взаємозалежності декількох явищ один від одного. У цьому зв'язку синтезуються необхідність і випадковість, можливість і дійсність, причини і наслідки, визначеність і невизначеність, однозначність і неоднозначність [2]. Кореляційний детермінізм відіграє значну роль у масовидних явищах, до яких належить і злочинність. Визначення наявності або відсутності кореляції між явищами, що вивчаються, становлять обов'язковий етап, який попереджає дослідження причинної та зумовленої детермінації [3].

Розкриваючи основні причини злочинності, необхідно враховувати, що вони пов'язані з багатьма соціальними явищами і процесами. Тому детермінацію злочинності не можна зводити лише до причин та умов, а слід враховувати й інші криміногенні фактори, які включають у себе всі види криміногенної детермінації, що породжують, припускають і зумовлюють злочинність. Це можуть бути мотиви, потреби, інтереси, почуття, ціннісні орієнтири, звички тощо.

Як відомо, вчення про детермінацію налічує декілька десятків видів детермінаційної взаємодії. При вивченні злочинності загалом та окремих її видів, груп злочинів розрізняють причини й умови (причинність) цих явищ, зв'язок станів, функціональну залежність, системно-структурні, статистичні та інші види зв'язків. Важливо наголосити, що причинність вужча за детермінізм, оскільки вона відображає зв'язок між явищами тільки в певному відношенні, спрощуючи їх загальну взаємодію [4].

У кримінологічній літературі існує значна кількість визначень поняття «причини злочинності» та «умови злочинності». Крім того, використовуються такі терміни, як «причини та умови», «причинність», «фактори», «детермінанти», нерідко вони вживаються як синоніми.

Як слушно зауважує О. М. Джужа, «причини – це ті процеси і явища, що породжують злочинність як свій безпосередній наслідок. Що стосується умов, то вони безпосередньо не породжують злочинність, але «відкривають шлях» для дії причин, полегшують настання суспільно небезпечних наслідків. Умовами виступають недоліки в управлінській та організаційній сфері діяльності різних галузей господарства і державного апарату» [5].

Причини та умови вчинення злочинів у кримінології поділяються на дві основні групи: об'єктивні і суб'єктивні [6].

Причини об'єктивного характеру потрібно шукати насамперед у недоліках, прорахунках морального, економічного, політичного, господарського і правового характеру в умовах свободи. Соціально-економічні проблеми нашої країни ускладнюють реалізацію норм кримінального та кримінально-виконавчого законодавства, гальмують запровадження нових гуманних форм роботи з неповнолітніми правопорушниками та вкрай ускладнюють вирішення питань закріплення досягнутих результатів при поверненні підлітків у суспільство.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Парнюк М. А. Принцип детерминизма в системе материалистической диалектики / Парнюк М. А. – К., 1972. – С. 22; Кузнецова Н. Ф. Проблемы криминологической детерминации / Кузнецова Н. Ф. – М., 1984. – С. 14.
2. Яцковский С. Г. Функциональная связь, корреляция и причинность / Яцковский С. Г. // Категории причинности в диалектической концепции связи. – Свердловск, 1974. – С. 146.
3. Профілактика злочинів : [підруч.] / О. М. Джужа, В. В. Василевич, О. Ф. Гіда та ін.; за заг. ред. О. М. Джужи. – К.: Атіка, 2011. – 720 с. – С. 280.
4. Міллер А. Що таке причини та умови злочинів ? / А. Міллер // Право України. – 2001. – № 5. – С. 89–92.

⁵. Курс Кримінології : Особлива частина : [підруч.] : у 2 кн. / М. В. Корнієнко, Б. В. Романюк, І. М. Мельник та ін.; за заг. ред. О.М. Джужі. – К.: Юрінком-Інтер, 2001. – 480 с. – С. 182. – С. 11.

⁶. Даньшин І. Н. Преступность : понятие и общая характеристика, причины и условия : [учебник] пособие / Даньшин И. Н. – К. : УМК ВО, 1988. – 88 с.

СЕКЦІЯ 2. ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА ЗАПОБІГАННЯ ОКРЕМИМ ВИДАМ ЗЛОЧИНІВ

Кулакова Н.В.,

професор кафедри кримінології
та кримінально-виконавчого права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ОБ'ЄКТИ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ

Вітчизняне законодавство, а саме - Конституція України, Закони «Про культуру», «Про охорону культурної спадщини», «Про охорону археологічної спадщини», «Про музеї та музейну справу», «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» та інші нормативно-правові документи, забезпечують реалізацію і захист конституційних прав громадян України у сфері культури: збереження і примноження національного культурного надбання; створення правових гарантій для вільного провадження культурної діяльності, свободи творчості, доступу до культурних цінностей, культурної спадщини та інформації про них; визначення пріоритетів державної політики у сфері культури, форм, підстав, умов та порядку надання державної підтримки культури, гарантій невтручання держави у творчі процеси, механізму впливу громадськості на формування і реалізацію державної політики у сфері культури; охорону національного культурного надбання, в тому числі культурної спадщини [1].

Визначаючи культурну спадщину, як «сукупність успадкованих людством від попередніх поколінь об'єктів